

РЕШЕНИЕ

№ 1492

гр. София, 24.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 96-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ИВЕЛИНА ОГН. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ Административно наказателно дело № 20211110212990 по описа за 2021 година

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59-63 от ЗАНН.

С Наказателно постановление № ***** г., издадено от директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП-София, на „Г.“ ООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 410.26 лева за извършено административно нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 86, ал. 2 ЗДДС, изразяващо се в това, че със закъснение е бил издаден протокол по реда на чл. 117, ал. 1 ЗДДС № ***** г., като дължимият данък е бил начислен през данъчен период месец февруари 2021 г.

Срещу така издаденото наказателно постановление е подадена жалба от санкционираното лице „Г.“ ООД, в която са релевирани доводи за неговата неправилност. Изложени са съображения, че органите на НАП са разполагали с всички налични данни за установяване на нарушението още към момента на издаване на протокола по чл. 117, ал. 1 ЗДДС на 01.02.2021 г. В този смисъл се твърди, че АУАН е съставен след изтичане на 3-месечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. На следващо място са релевирани доводи, че в АУАН и НП не са описани факти относно това дали действително са извършени доставки на стоки и услуги, били ли са облагаеми и ДДС бил ли е дължим за

начисляване от доставчика. Твърди се, че в случая се касае за договор с периодично изпълнение, поради което данъчното събитие не е настъпило към датата на издаване на фактурата. Изложено е, че липсата на факти в тази насока в АУАН и НП е довело до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице. Твърди се, че е налице маловажен случай на извършеното административно нарушение, доколкото същото е осъществено за първи път, дружеството е издало протокол по чл. 117 ЗДДС и не са настъпили негативни последици за фиска. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно и необосновано.

Процесуалният представител на дружеството-жалбоподател поддържа подадената жалба по изложените в същата съображения. В допълнение е посочено, че още на 26.02.2021 г. актосъставителят е имал знание за извършеното административно нарушение, поради което е изтекъл 3-месечният давностен срок за съставяне на АУАН. На следващо място е изложено, че доставчикът е испанско дружество, което не е задължено да спазва българския ЗДДС. В този смисъл е изложено, че при договори с периодично или постоянно изпълнение, данъчното събитие възниква на датата, на която страните са уговорили плащането, т.е. падежа. В настоящия случай се твърди, че е издадено кредитно известие, когато реално е настъпило данъчното събитие. Твърди се, че неправилно протоколът е издаден на 01.02.2021 г., като е следвало да се състави през месец май 2021 г. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени обжалваното НП като незаконосъобразно.

Процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва подадената жалба, като моли да се потвърди обжалваното НП поради неговата законосъобразност. Твърди се, че в разпоредбата на чл. 86, ал. 1 ЗДДС ясно е посочено кога е възникнало задължението за начисляване на данъка, като същото не е обвързано с издаване на кредитно известие. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в максимален размер.

Депозиранията жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения 7-дневен срок от надлежно легитимирано лице. Софийски районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие

с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че не са налице основания за неговото изменение или отмяна. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

С резолюция № ***** г. било възложено извършването на проверка от страна на ТД на НАП-София на „Г.“ ООД във връзка с подаден сигнал с цел установяване на факти и обстоятелства, водещи до отклонения от осигурителното законодателство.

На 29.02.2021 г. била извършена проверка в седалището и адреса на управление на „Г.“ ООД, в хода на която били проверени първични и вторични счетоводни документи и регистри, като били изискани и приобщени 5 броя декларации от лица, работещи по трудово/гражданско правоотношение с „Г.“ ООД. Резултатите от проверката били обобщени в Протокол № *****

Във връзка с направено искане № ***** г. от проверяващите служители на ТД на НАП-София-СДО, на 05.04.2021 г. „Г.“ ООД изпратило на ТД на НАП придружаващо писмо, ведно с фактури от доставки, протоколи за самоначисляване по чл. 117 ЗДДС, транспортни документи и банкови извлечения за периода 01.01.2019 г.-31.12.2020 г.

На 18.06.2021 г. с придружително писмо с вх. ***** „Г.“ ООД предоставило на ТД на НАП протокол по чл. 117 ЗДДС № 0***** г., с който е начислен дължимият данък в размер на 20 512.75 лева по фактура № ***** за доставка и ползване на софтуер с продавач „*****“ и купувач „Г.“ ООД за сумата от 52 440 евро.

В хода на извършената проверка по документи било установено, че „Г.“ ООД със закъснение е издало протокол по реда на чл. 117, ал. 1 ЗДДС № 0***** г., като дължимият данък е бил начислен за месец февруари 2021 г.

На 22.06.2021 г. св. Г., на длъжност „инспектор по приходите“ в ТД на НАП-София-СДО, съставила акт за установяване на административно

нарушение (АУАН) № ***** срещу „Г.“ ООД за извършено от дружеството административно нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 86, ал. 2 ЗДДС.

Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № ***** г., с което за описаното в АУАН административно нарушение, на „Г.“ ООД била наложена имуществена санкция в размер на 410.26 лева.

Препис от наказателното постановление бил връчен на представител на дружеството на 19.08.2021 г., което в законоустановения срок (на 26.08.2021 г.) подало жалба срещу последното, която инициирала настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетелите Г. и М.И.С; Протокол за извършена проверка от 26.02.2021 г.; резолюция за възлагане на проверка; фактура ***** Протокол № 0***** г.; платежно нареждане и Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите.

Изложената в АУАН и в обстоятелствената част на обжалваното НП фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото гласни и писмени доказателства. В този смисъл съдът намира показанията на св. Г. за подробни, последователни и непротиворечиви, поради което съдът ги кредитира изцяло. Именно от показанията на св. К. се установява, че при извършване на документална проверка на представените от „Г.“ ООД документи е установено, че във връзка с извършена доставка по фактура № ***** дружеството-жалбоподател е издало протокол по чл. 117, ал. 1 ЗДДС № 0***** г., с който е начислило дължимия данък през месец февруари 2021 г. Показанията на св. К. се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства и в частност горепосочената фактура, протокол по чл. 117, ал. 1 ЗДДС и извлечение от банкова сметка на дружеството за извършено плащане по посочената фактура (л. 13, 14 и 20 от делото).

Следва да се посочи, че дружеството-жалбоподател не оспорва тези факти, а именно, че на 01.02.2021 г. е издаден процесният протокол по чл. 117, ал. 1

ЗДДС, с който е начислен дължимият данък по фактурата от 31.12.2020 г.

Спорният момент между страните по делото по отношение на релевантните факти е на коя дата служителите на ТД на НАП-София са извършили проверка на процесната фактура и протокол по чл. 117, ал. 1 ЗДДС. Съдът счита, че твърдението на дружеството-жалбоподател, че това е станало на 26.02.2021 г. по време на извършване на проверката на място в седалището и адреса на управления на дружеството, остана недоказано. Напротив, същото бе оборено по категоричен начин от събраните по делото доказателства. В този смисъл св. К. е категорична, че при извършената на 26.02.2021 г. проверка не са установявани процесната фактура и протокол по чл. 117, ал. 1 ЗДДС, като единствено се проверявани документи във връзка с трудовите правоотношения на служителите в дружеството. Това нейно твърдение се потвърждава и от съдържанието на изготвения протокол № ***** Св. К. заяви също така, че през месец март 2021 г. са изискани фактури и протоколи за начисляване на ДДС, които са постъпили с придружително писмо на 05.04.2021 г. Нещо повече, процесният протокол № 0***** г. е постъпил в ТД на НАП-София едва на 18.06.2021 г., видно от придружително писмо с вх. *****/18.06.2021 г. (л. 46 от делото).

Показанията на св. М.Са, счетоводител на дружеството-жалбоподател, също опровергаха тезата на последното, доколкото свидетелката заяви, че при извършената проверка на 26.02.2021 г. е предоставила на служители на ТД на НАП-София протоколите за вътреобщностните придобивания за 2019 г. и 2020 г., които били в папка за 2020 г. Доколкото процесният протокол по чл. 117, ал. 1 ЗДДС е издаден на 01.02.2021 г., то очевидно същият не се е намирал в посочената от свидетелката папка. Нещо повече, свидетелката изрично заяви, че не си спомня да е давала на проверяващите служители папка с протоколите от 2021 г., като им е казала най-общо, че има забавяне по фактурите, без да конкретизира процесната такава. Не кореспондира с обективната истина и твърдението ѝ, че е изпратила на проверяващите служители договора, на основание на който е издадена фактурата и е извършено плащането, доколкото от приложените материали по преписката не се установява да е налице такъв, нито е описан като изпратен от страна на „Г.“ ООД в някое от придружителните писма, изходящи от дружеството.

Съдът кредитира и останалите писмени доказателства по делото, приобщени по реда на чл. 102 от НПК, като намира същите за относими към предмета на доказване по делото.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

При извършената служебна проверка съдът счита, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство, като АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица, съгласно т. 1.3, б. „в“ и т. 2.1. от приложената Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите, като са спазени давностните срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН за съставяне на АУАН и НП. Не са допуснати и нарушения на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като АУАН и НП съдържат всички задължителни реквизити съобразно посочените норми. С оглед на това процесният АУАН и обжалваното НП са издадени при спазване на процесуалния закон.

Съдът намира за неоснователно релевираното от дружеството-жалбоподател възражение, че АУАН е издаден след изтичане на 3-месечния давностен срок, регламентиран в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Посоченият срок започва да тече от откриване на нарушителя, което в случая предполага установяване на извършеното нарушение от страна на „Г.“ ООД. Доколкото от събраните по делото доказателства по безспорен начин се установи, че протокол № 0***** г. е бил предоставен на проверяващите служители от ТД на НАП-София едва на 18.06.2021 г. (придружително писмо на л. 46 от делото), то нарушението и нарушителят следва да се считат за установени именно на тази дата. АУАН е съставен на 22.06.2021 г., поради което е спазен 3-месечният давностен срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Не се доказва твърдението на дружеството-жалбоподател, че при извършената проверка на 26.02.2021 г. е бил установен процесният протокол по чл. 117, ал. 1 ЗДДС, в каквата връзка бяха изложени подробни съображения при извършения доказателствен анализ, поради което се явява неоснователно възражението, че нарушението е установено на тази дата.

Съдът намира за неоснователно и направеното възражение за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП, доколкото в

последното не са описани факти относно това дали действително са извършени доставки на стоки и услуги, били ли са облагаеми и ДДС бил ли е дължим за начисляване от доставчика. Съдът счита, че в АУАН и НП ясно е посочено, че се касае за придобиване по смисъла на чл. 82, ал. 2, т. 3 ЗДДС, като данъкът е следвало да се начисли от получателя на услугата „Г.“ ООД, а не от доставчика ѝ. Посочено е и че процесната доставка е била облагаема на посоченото по-горе правно основание, поради което съдът намира за неоснователни твърденията на дружеството-жалбоподател, че такива факти не са описани в АУАН и НП.

При проверка на материалната законосъобразност на обжалваното НП настоящият съдебен състав счита, че „Г.“ ООД е осъществило състава на вмененото му административно нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 86, ал. 2 ЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДС *„Регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по [чл. 125](#) за този данъчен период, респ. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период“*. Същевременно, съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 2 ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. В случая се касае за доставка на услуги – право на ползване на софтуер, с доставчик дружество, което е регистрирано в ***** . Съгласно разпоредбата на чл. 82, ал. 2, т. 3 ЗДДС когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя по доставката на услуги, когато последният е данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 или 6 от ЗДДС. В случая безспорно се установи, че „Г.“ ООД е данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДДС, като същото е следвало да начисли дължимия данък за извършената доставка на услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 2 ЗДДС данъчното събитие за така извършената доставка е възникнало на датата, на която услугата е извършена.

Видно от съдържанието на процесната фактура № *****, същата касае заплащане на наемни такси за ползване на софтуер от страна на „Г.“ ООД за периода 01.10.2020 г. – 31.12.2020 г. С оглед на това и услугата е била извършена при приключване на посочения във фактурата период, в който е бил ползван съответният софтуерен продукт, а именно 31.12.2020 г., когато е издадена и фактурата.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че в случая данъчното събитие е възникнало на 10.05.2021 г., когато е извършено плащането по фактурата, доколкото се касае за доставка с периодично изпълнение. Действително, съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 4 ЗДДС при доставки с периодично или непрекъснато изпълнение, всеки период, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо. Въпреки релевираните възражения в тази насока, нито в хода на административното производство пред ТД на НАП-София, нито в хода на съдебното следствие, бе представен договор за предоставяне ползването на процесните лицензионни права (софтуерен продукт). В този смисъл не е ясно дали изобщо съществува такъв договор, както и какви са клаузите му, поради което не може да се приеме, че се касае за доставка с периодично изпълнение. На следващо място, дори хипотетично да се приеме, че действително се касае за доставка с периодично изпълнение, то не са приложени каквито и да е доказателства, че е уговорено плащане за ползване на услугата за последното тримесечие на 2020 г. на дата, различна от посочената във фактурата. С оглед на това, следва да се приеме, че плащането е било дължимо на датата на издаване на фактура № *****, а именно на 31.12.2020 г.

Ирелевантно за преценка настъпване на данъчното събитие по процесната доставка се явява последващото издаване на кредитно известие по реда на чл. 115, ал. 3, вр. ал. 1 ЗДДС. Въпросното кредитно известие се издава при намаляване на данъчната основа по вече извършена доставка, за която е издадена фактура. В този смисъл е налице споразумение между доставчика и получателя на доставката за последващо намаляване на данъчната основа, което е релевантно за евентуално възстановяване на ДДС, но не и относно датата на настъпване на данъчното събитие при първоначалната доставка. Отделно от това, доколкото в случая се касае за доставка по смисъла на чл.

82, ал. 2, т. 3 ЗДДС, дружеството-жалбоподател е следвало да издаде нов протокол съобразно разпоредбата на чл. 117, ал. 4 ЗДДС, за какъвто изобщо няма данни да е бил съставян от задълженото лице.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС ДДС става изискуем за процесната доставка и за „Г.“ ООД е възникнало задължение да го начисли на датата на възникване на данъчното събитие по чл. 25, ал. 2 ЗДДС, в случая на 31.12.2020 г.

Предвид наличието на доставка по смисъла на чл. 82, ал. 2, т. 3 ЗДДС, на основание чл. 117, ал. 1, т. 1 ЗДДС регистрираното лице, получател на услугата, в случая „Г.“ ООД, е следвало да състави протокол. Съгласно нормата на чл. 117, ал. 3 ЗДДС протоколът се издава в срок 15 дни от настъпване изискуемостта на данъка, а именно до 15.01.2021 г. В настоящия случай протоколът е издаден със закъснение на 01.02.2021 г.

С оглед на това, „Г.“ ООД е осъществило състава на вмененото му административно нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДС, доколкото не е начислило дължимия данък, като включи размера му при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по [чл. 125](#) ЗДДС за този данъчен период, респ. посочи протокола в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Същевременно, съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 2 ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Доколкото протоколът по чл. 117, ал. 1 ЗДДС е бил издаден със закъснение, съответно данъкът е начислен със закъснение в справка-декларация и отчетните регистри по ЗДДС през месец февруари 2021 г., дружеството-жалбоподател е извършило вмененото му административно нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 86, ал. 2 ЗДДС.

Административнонаказателната отговорност на юридическите лица и ЕТ е безвиновна, обективна такава, по смисъла на разпоредбата на чл. 83, ал. 1 ЗАНН, поради което и в случая не е необходимо да бъдат обсъждани съставомерните признаци на административното нарушение от субективна страна.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 180а, ал. 3, вр. ал. 1 ЗДДС регистрирано лице, което, като е длъжно, не начисли данък в предвидените в

този закон срокове, но е начислило данъка в периода, следващ периода, през който данъкът е следвало да бъде начислен, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер на 2 % от дължимия данък, но не по-малко от 25 лева. Следва да се посочи, че в случая се касае за данък, изискуем от лицето като платец по Глава Осма от ЗДДС (чл. 82, ал. 2, т. 3 ЗДДС) и за начисления данък лицето има право на пълен данъчен кредит, поради което приложима се явява санкционната разпоредба на чл. 180а ЗДДС, а не на чл. 180 ЗДДС. Същевременно е налице привилегированият състав по чл. 180а, ал. 3 ЗДДС, доколкото „Г.“ ООД е начислило дължимия данък в периода, следващ периода, в който е следвало същият да се начисли. В случая на дружеството-жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 410.26 лева, който размер се явява правилно индивидуализиран, доколкото дължимият данък е в размер на 20 512.75 лева, като 2 % от посочената сума се равнява именно на 410.26 лева, колкото е и размерът на определената имуществена санкция. Предвид принципа „*reformatio in rebus*” положението на жалбоподателя не може да се влоши само по подадена от него жалба, поради което е безпредметно обсъждането на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства по смисъла на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 ЗАНН. Доколкото съдът не може да наложи административно наказание под предвидения в разпоредбата на чл. 180а, ал. 3 ЗДДС размер, обжалваното наказателно постановление се явява законосъобразно и в тази му част.

Съдът счита, че извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай. С Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС не е направено разграничение относно приложимостта на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН спрямо формалните или резултатни административни нарушения, като горепосочената разпоредба се прилага спрямо двата вида нарушения. В този смисъл, съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, вр. с чл. 93, т. 9 от НК, за да се определи един случай като „маловажен” се взема предвид липсата или незначителността на настъпилите вредни последици или по-ниската степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В конкретиката на настоящия случай, обаче, предвид обстоятелството, че нарушението по чл. 86, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДС е формално такова, на простото извършване, се явява ирелевантна липсата на настъпили вредни последици, поради факта, че законодателят не е предвидил в състава на нарушението настъпването на

такива. При преценка характера на извършеното нарушение и неговите обективни проявления съдът счита, че в случая не се касае за по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Следва да се отчете значимостта на регулираните обществени отношения в сферата на данъчното облагане. В този смисъл разпоредбата на чл. 86, ал. 1 ЗДДС се явява гаранция за своевременното начисляване на дължимите данъци и събираемостта им във фиска. Последващото начисляване на данъка в следващия данъчен период обуславя приложението на привилегирования състав на разпоредбата на чл. 180а, ал. 3 ЗДДС, предвиждащ по-нисък размер на съответното наказание, поради което не следва да се отчита допълнително като смекчаващо отговорността обстоятелство при преценка маловажността на случая. С оглед на това, в конкретния случай административнонаказващият орган правилно не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, доколкото извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай.

Предвид всичко гореизложено, подадената жалба се явява неоснователна, поради което следва да се остави без уважение, а атакуваното НП да се потвърди като законосъобразно и обосновано.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН и предвид направеното изрично искане в хода на съдебните прения от страна на процесуалния представител на въззиваемата страна, в полза на последната следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Предвид провеждането на едно съдебно заседание по същество с разпит на двама свидетели, както и липсата на правна и фактическа сложност на делото, съдът счита, че възнаграждението следва да се определи в минимално предвидения в разпоредбата на чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ размер, а именно 80 лева. В този смисъл съдът намира за неоснователно искането на представителя на въззиваемата страна за определяне на юрисконсултското възнаграждение в максимален размер.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 и чл. 83 ЗАНН, вр. чл. 334, ал. 1, т. 6, вр. чл. 338 НПК Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № *****

г., издадено от директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП-София, с което на „Г.“ ООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 410.26 лева за извършено административно нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 86, ал. 2 ЗДДС.

ОСЪЖДА „Г.“ ООД с *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на ТД на НАП-София сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на въззивемата страна по настоящото дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____